

[Birthe Hansen]

svag og sårbar gruppe, så måske er det ikke så dårligt, at overlægens magt svækkes.

Med hensyn til det andet, tvangstilbageholdelse, medfører overførelsen til bistandsloven, at den mulighed bortfalder, idet der ikke i social regie findes nogen administrativ mulighed for at tilbageholde mennesker på døgninstitutioner mod deres vilje, og det er nu godt nok.

Problemet tænkes løst for den enkelte ved en midlertidig indlæggelse på en psykiatrisk sygehusafdeling fremfor en tilbagevenden til psykiatrisk sygehus. Det er muligvis i øjeblikket den eneste løsning. På den anden side vil det netop være de mest behandlingskrævende, der på denne måde indlægges. Det kan være ret uheldigt på et tidspunkt, hvor der på de psykiatriske sygehusafdelinger arbejdes på at anvende så lidt tvang som muligt for at forbedre miljøet til gavn for patienterne.

Samtidig er man midt i en udvikling i retning af distriktskykiatrisk arbejde, hvilket for personalet på de psykiatriske sygehusafdelinger medfører ambulante behandlingsopgaver, så de får færre ressourcer til de patienter, der nødvendigvis må indlægges, fordi de ikke kan tvangstilbageholdes på døgninstitutioner.

Det indebærer efter vores mening, uanset hvad dette lovforslag siger, at amtskommunerne må fastholdes på deres forpligtelse til at skaffe de nødvendige ressourcer. Politikerens ligegyldighed over for psykiatriske patienters vilkår må ikke få lov til at fortsætte.

Men ellers er vi i det store og hele positive over for lovforslaget.

Aase Olesen (RV):

Lovforslaget om at flytte psykiatriske plejepatienter over under bistandsloven lyder i første omgang som noget rent administrativt, noget, der ikke har ret meget med mennesker at gøre. Men der står i lovforslagets bemærkninger, at det berører i alt 2.985 pladser, altså små 3.000 mennesker.

Selv om vi støtter forslaget, og selv om alle her vel er enige i, at det er et rigtigt forslag, som folkettingen tidligere har været enig om at henstille til regeringen at få gennemført, er der alligevel et problem, jeg godt vil rejse.

Der står i bemærkningerne, at denne overførelse til bistandsloven betyder, at man ikke

kan anvende hidtidige regler om tvangstilbageholdelse. Det vil betyde – som der står i bemærkningerne til lovforslaget – at der skal ske en revisitation til psykiatrisk sygehus af patienter, for hvem det af hensyn til behandlingen er nødvendigt at anvende sindssygelovens regler om tvangstilbageholdelse osv.

Jeg vil godt spørge ministeren, hvordan man i praksis har tænkt sig det skulle foregå. Vi har tidligere her i salen diskuteret problemet med at flytte psykiatriske plejehjemspatienter, og jeg må nok sige, at erfaringen ikke er alt for munter. Vi har somme tider opfattelsen af, at psykiatriske patienter kan man flytte, som om det var brikker og ikke mennesker. Her tænker jeg på nedlæggelsen af et plejehjem i Nordsjælland, hvor man uden videre flyttede folk. Det er en alvorlig ting. Selv om der er tale om svært syge mennesker, er det måske netop derfor en alvorlig ting.

Dette, at man nu får bistandslovsbetingelser at arbejde på for langt de fleste psykiatriske patienter og dermed et mere åbent behandlingsmiljø, må ikke få os til at glemme, at samtidig med at vi gør tingene i det hele taget mere åbne og mere almindelige, om jeg så må sige, som på andre plejehjem, stiller vi dem, der har et særligt plejebæhov, dem, der har et særligt behov for at være under opsyn, reelt dårligere. Det er de erfaringer, vi har. Vi har sammen med § 71-tilsynet været ude og se på psykiatriske hospitaler, statshospitaler. Der, hvor man har meget åbne og frie forhold, er det godt for langt de fleste, men for dem, der har behov for særlig bevogtning, hvis vi må kalde det sådan, og særligt opsyn, bliver forholdene tit unødigt hårde.

Jeg synes, vi skal være enige om, at psykiatriske plejepatienter ikke på noget tidspunkt må stilles ringere eller få det dårligere som følge af denne rent administrative ordning.

Vi flytter en grænse med dette lovforslag. Vi bryder os ikke om, at der er forskel mellem hospitalsplejehjemmene og de andre plejehjem. Beskrivelsen af, hvad der skal ske med Nordvang, illustrerer meget godt, at vi ikke fjerner en grænse, vi flytter den kun. Jeg ved ikke, om vi i udvalget kan få mere at vide om, hvordan man vil bære sig ad med at opdele Nordvang i $\frac{1}{3}$ plejehjem og $\frac{2}{3}$ plejehjem. Det kan jeg forudse må kunne give nogle vanskeligheder, og det synes jeg vi skulle interessere os lidt for, for som sagt er